

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ

САВЕЗНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ЈП СЛУЖБЕНИ ЛИСТ СРЈ - Београд Јована Ристића 1 - Жиро - рачун 40802-603-0-5021943	Петак 12. април 2002. БРОЈ 19 БЕОГРАД ГОД. XI	Цена овом броју је 78,00 динара. Претплатна цена на „Службени лист СРЈ“ и „Службени лист СРЈ - Међународни уговори“ за 2002. годину износи 10.800 динара плус порез на промет
--	---	--

166.

На основу члана 99. тачка 4. Устава Савезне Републике Југославије, а у вези са чланом 1. став 1. Закона о попису становништва, домаћинства и станова у 2001. години („Службени лист СРЈ”, бр. 74/99 и 21/2001), Савезна влада доноси

ОДЛУКУ

О ПРОДУЖЕТКУ РОКА ПОПИСА СТАНОВНИШТВА, ДОМАЊИНСТАВА И СТАНОВА У 2002. ГОДИНИ НА ТЕРИТОРИЈИ ОПШТИНА ПРЕШЕВО, БУЈАНОВАЦ И МЕДВЕЂА

1. Попис интерно расељених лица са пребивалиштем на територији општина Прешево, Бујановац и Медвеђа спровешће се од 1. априла 2002. године до 25. априла 2002. године.

2. Ова одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Савезна влада

Е. п. бр. 62
 12. априла 2002. године
 Београд

Председник
Драгиша Пешић, с. р.

167.

На основу члана 6. став 3. и члана 10. став 2. Закона о заштити од јонизујућих зрачења („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96), савезни секретар за рад, здравство и социјално старање доноси

РЕШЕЊЕ

О ОДРЕЂИВАЊУ ВОЈНО МЕДИЦИНСКЕ АКАДЕМИЈЕ – ЗАВОД ЗА ПРЕВЕНТИВНУ МЕДИЦИНУ, ЗА ОБАВЉАЊЕ ПОСЛОВА У ОБЛАСТИ ЗАШТИТЕ ОД ЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

Одређује се Војно медицинска академија – Завод за превентивну медицину, Београд, Црнотравска 17, за обављање следећих послова у области заштите од јонизујућих зрачења:

- 1) дозиметријска мерења и контрола радне средине;
- 2) мерења степена индивидуалног излагања професионално изложених лица (лична дозиметријска контрола);
- 3) мерења степена унутрашњег излагања професионално изложених лица (само у узорцима биолошког материјала);
- 4) биодозиметријска мерења индивидуалног излагања јонизујућем зрачењу;
- 5) мерења ради спровођења програма осигурања и контроле квалитета;
- 6) испитивање нивоа спољашњег зрачења;
- 7) гамаспектрометријска испитивања садржаја радионуклида у узорцима из живе средине;
- 8) испитивање садржаја трицијума у узорцима из животне средине;

9) испитивање садржаја стронцијума у узорцима из животне средине.

Бр. 3/6-02-0006/2002-1
 5. априла 2002. године
 Београд

Савезни секретар за рад, здравство
 и социјално старање
 прим. др **Миодраг Ковач**, с. р.

168.

На основу члана 6. став 3. и члана 10. став 2. Закона о заштити од јонизујућих зрачења („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96), савезни секретар за рад, здравство и социјално старање доноси

РЕШЕЊЕ

О ОДРЕЂИВАЊУ ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКОГ ФАКУЛТЕТА – ИНСТИТУТ ЗА ФИЗИКУ, ЗА ОБАВЉАЊЕ ПОСЛОВА У ОБЛАСТИ ЗАШТИТЕ ОД ЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

Одређује се Природно-математички факултет – Институт за физику, Нови Сад, Трг Доситеја Обрадовића 4, за обављање следећих послова у области заштите од јонизујућих зрачења:

- 1) дозиметријска мерења и контрола радне средине (без дозиметријске контроле неутронских извора јонизујућих зрачења и дозиметријске контроле нискоенергетских бета активних извора јонизујућих зрачења);
- 2) пројектовање мера заштите од јонизујућих зрачења;
- 3) испитивање садржаја радона у ваздуху.

Бр. 3/6-02-0028/2001-1
 5. априла 2002. године
 Београд

Савезни секретар за рад, здравство
 и социјално старање
 прим. др **Миодраг Ковач**, с. р.

169.

На основу члана 10. став 2. Закона о заштити од јонизујућих зрачења („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96), савезни секретар за рад, здравство и социјално старање доноси

РЕШЕЊЕ

О ОДРЕЂИВАЊУ КЛИНИЧКОГ ЦЕНТРА СРБИЈЕ – ИНСТИТУТ ЗА МЕДИЦИНУ РАДА И РАДИОЛОШКУ ЗАШТИТУ „ДР ДРАГОМИР КАРАЈОВИЋ”, ЗА ОБАВЉАЊЕ ПОСЛОВА У ОБЛАСТИ ЗАШТИТЕ ОД ЈОНИЗУЈУЋИХ ЗРАЧЕЊА

Одређује се Клинички центар Србије – Институт за медицину рада и радиолошку заштиту „Др Драгомир Карајовић”, Београд, Делиградска 29, за обављање послова – пројектовање мера заштите од јонизујућих зрачења.

Бр. 3/6-02-0025/2001-1
 5. априла 2002. године
 Београд

Савезни секретар за рад, здравство
 и социјално старање
 прим. др **Миодраг Ковач**, с. р.

170.

На основу члана 57. став 5. Закона о мерним јединицама и мерилима („Службени лист СРЈ”, бр. 80/94, 28/96 и 12/98), директор Савезног завода за мере и драгоцене метале издаје

НАРЕДБУ

О ДОПУНАМА НАРЕДБЕ О ОДРЕЂИВАЊУ ВРСТА РАДНИХ ЕТАЛОНА, МЕРИЛА И УЗОРАКА РЕФЕРЕНТНИХ МАТЕРИЈАЛА ЗА ЧИЈИ СЕ ПРЕГЛЕД МОГУ АКРЕДИТОВАТИ ПРЕДУЗЕЋА И ДРУГА ПРАВНА ЛИЦА

1. У Наредби о одређивању врста радних еталона, мерила и узорака референтних материјала за чији се преглед могу акредитовати предузећа и друга правна лица („Службени лист СРЈ”, бр. 36/98) у тачки 2. одредба под 9, на крају, тачка се замењује тачком и зарезом и додаје одредба под 10, која гласи:

- „10) температуре:
а) стаклени термометри пуњени течномшћу;
– живини термометри;
б) отпорни термометри на бази мерила:
– платински отпорни термометри;
в) термопарови:
– термопарови платина-радијум (10%) /платина;
– термопарови платина-радијум (13%) /платина;
г) термометри на бази термичког зрачења:
– температурне лампе;
– радијациони пирометри.”.

2. У тачки 3. одредба под 7 под в) после алинеје 2. додаје се алинеја 3, која гласи:

„– влагомери за житарице и уљарице који раде на принципу мерења губитака масе при сушењу и остали влагомери за житарице и уљарице;”.

У одредби под 13 под в) после алинеје 16. додаје се алинеја 17, која гласи:

„– остала мерна средства (инструменти за испитивање заштитних склопова у електроенергетици, конвертори, Q – метри, мерила тангенса угла губитка и сл.);”.

У одредби под 21 под в) после алинеје 1. додаје се алинеја 2, која гласи:

„– електрокардиографи;”.

После одредбе под 21, на крају, тачка се замењује тачком и зарезом и додаје одредба под 22, која гласи:

- „22) запремина:
– лабораторијска мерила од стакла за течности;
– медицински (ветеринарски) инјекциони шприцеви;
– медицински (хумани) инјекциони шприцеви;
– лабораторијска мерила у медицини (пипетори, диспензори, бирети и сл.).”.

3. Ова наредба ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

Број: 1/0-01-106/1
28. марта 2002. године
Београд

Директор
Савезног завода за мере и
драгоцене метале
мр Драган Милошевић, с. р.

171.

На основу члана 64. тач. 1. до 3. и тачка 5. Закона о рачуноводству („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96, 74/99, 22/2001 и 70/2001), Савезни завод за статистику утврђује

КОЕФИЦИЈЕНТЕ**РАСТА ЦЕНА У САВЕЗНОЈ РЕПУБЛИЦИ ЈУГОСЛАВИЈИ**

1. Месечни коефицијент раста цена на мало у марту 2002. године у односу на фебруар 2002. године је 0,008.

2. Коефицијент раста цена на мало од почетка године до краја марта 2002. године је 0,025.

3. Коефицијент просечног месечног раста цена на мало од почетка године до краја марта 2002. године је 0,008.

4. Коефицијент раста цена на мало у марту 2002. године у односу на исти месец 2001. године је 0,282.

Бр. 3304-1/4
5. априла 2002. године
Београд

Директор
Савезног завода за статистику
Миодраг Живковић, с. р.

172.**ОДЛУКА**

**О ОЦЕЊИВАЊУ УСТАВНОСТИ И ЗАКОНИТОСТИ
ОДЛУКЕ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, 05 БРОЈ 713-6483/
2001, ОД 28. ЈУНА 2001. ГОДИНЕ**

I

1. Савезни уставни суд, на седници одржаној 5. децембра 2001. године, на основу одредбе члана 15. став 1. Пословника Савезног уставног суда („Службени лист СРЈ”, бр. 44/93 и 25/95), утврдио је да је предлогом Патриотског савеза Југославије из Београда покренут поступак за оцењивање уставности и законитости Одлуке Владе Републике Србије, 05 број 713-6483/2001, од 28. јуна 2001. године („Службени гласник РС”, број 37/2001) и одредио Влади Републике Србије рок од 30 дана од дана доставе предлога ради давања одговора.

Суд је, на основу члана 14. Пословника Савезног уставног суда, одлучио да се иницијатива Фонда за развој демократије у Београду, адвоката Драгослава Огњеновића, Бранимира Гугла и Момчила Булатовића из Београда, као и Будимира Рудовића и Милана Тепавца из Београда, за покретање поступка за оцењивање уставности и законитости наведене Одлуке споје са датим предлогом ради вођења јединственог поступка и доношења једне одлуке.

2. У датом предлогу и иницијативама, у суштини је наведено: да оспорена Одлука није сагласна са Уставом СРЈ и Законом о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ”, бр. 4/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ”, бр. 27/92 и 24/94) због тога што Влада Републике Србије није надлежна: да пропише поступак кривичног гоњења, па, према томе, ни да пропише случајеве и поступак лишења слободе, јер је Уставом СРЈ изричито утврђено да нико не сме бити лишен слободе, осим у случајевима и по поступку који су уређени савезним законом и да је незаконито лишење слободе кажњиво; да пропише поступак кривичног гоњења лица по процедури која је одређена статутом и Правилником о поступку и доказима Међународног кривичног трибунала иако ти акти нису на прописан начин ни објављени у одређеном службеном гласилу; да пропише поступак изручења југословенских држављана, иако је Уставом СРЈ и Законом о кривичном поступку такво изручење забрањено; да пропише поступак гоњења, хапшења и изручења странаца чија се права и дужности уређују само преко органа Савезне Републике Југославије и да пропише да одредбе наведеног статута и Правилника о изручењу или трансферу оптужених или сведока до Хага у Холандији имају превагу над свим правним препрекама које постоје у националном законодавству или међународним уговорима о изручењу које је потписала Савезна Република Југославија.

3. У одговору Владе Републике Србије наводи се: да су, према члану 16. став 2. Устава СРЈ, међународни уговори који су потврђени и објављени у складу са уставом и општеприхваћена правила међународног права саставни део унутрашњег правног поретка; да је Савет безбедности Уједињених нација, Резолуцијом 827, одлучио у 1993. години да установи суд под службеним називом: „Међународни суд за кривично гоњење лица одговорних за тешке повреде међународног хуманитарног права почињених на подручју бивше Југославије од 1. јануара 1991. године до дана који ће Савет безбедности утврдити након поновног успостављања мира”; да је Савет безбедности истом резолуцијом прихватио и Статут тог суда; да СР Југославија, као чланица Уједињених нација и потписница Повеље УН, има обавезу да сарађује са Међународним кривичним судом у Хагу; да су се, на основу члана 25. Повеље УН, државе чланице УН сагласиле да прихвате и извршавају одлуке Савета безбедности у сагласности са Повељом; да су све резолуције Савета безбедности, а посебно оне које се усвајају на основу Главе VII Повеље (па и Резолуција 827 Савета безбедности из 1993. године), обавезујуће за све чланице УН, па и за Савезну Републику Југославију; да, према томе, обавеза сарадње СР Југославије са Међународним кривичним судом у Хагу произлази из Повеље УН, Резолуције 827 Савета безбедности, Статута и Правилника тога суда; да из члана 17. став 3. Устава СРЈ, којим је утврђено да југословенски држављанин не може бити лишен држављанства, протеран из земље, ни изручен другој држави, произлази забрана изручења домаћих држављана страног држави, али не и изручење југословенских држављана Међународном кривичном суду; да посебно треба имати у виду да је СР Југославија, јуна 2001. године, ратификовала Римски статут Међународног кривичног суда и да је одредбом члана 89. Римског статута предвиђена обавеза држава потписница на екстрадицију сопствених држављана том суду, као и то да се приликом ратификације овог статута није постављало питање несагласности са Уставом СР Југославије; да из наведених разлога произлази да

оспорена Одлука Владе Републике Србије, којом се предвиђа примена Статута и Правилника Међународног кривичног суда у Хагу, није у супротности са чланом 17. став 3. Устава СР Југославије; да су потврђени и објављени међународни уговори и општеприхваћена правила међународног права по правној снази, на основу члана 124. став 1. тачка 2) Устава СРЈ, изнад савезних закона, па, због тога, и изнад Закона о кривичном поступку; да, имајући у виду наведено, произлази да се сарадња са Међународним кривичним судом у Хагу може одвијати и непосредно, на основу Статута и Правилника тога суда, што се оспореном Одлуком и потврђује; да с обзиром на то да СР Југославија, преко својих органа, није испуњавала своје међународне обавезе које се односе на сарадњу са Међународним кривичним судом у Хагу, да неизвршава међународних обавеза, посебно оних које произлазе из Резолуције Савета безбедности УН, повлачи за собом тешке последице, чиме се угрожавају и интереси Републике Србије, као републике чланице СР Југославије, Влада Републике Србије била је принуђена да ради заштите интереса Републике Србије, полазећи од одредбе члана 135. став 2. Устава Републике Србије, донесе оспорену Одлуку којом се предвиђа да ће органи Републике Србије поступати по процедури одређеној Статутом и Правилником Међународног кривичног суда у Хагу, будући да је чланом 135. став 2. Устава Републике Србије утврђено да републички органи доносе акте ради заштите интереса Републике Србије кад се актима органа федерације (што се односи и на нечињење, односно неизвршавање међународних обавеза) угрожавају њени интереси; и да је оспореном Одлуком Влада Републике Србије само извршила обавезу утврђену Уставом Републике Србије.

4. Оспореном Одлуком Влада Републике Србије прописала је да ће у извршавању обавеза и општеприхваћених правила међународног права о раду Међународног суда за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињених на подручју бивше Југославије од 1991. године, органи Републике Србије поступати по процедури која је одређена Статутом и Правилником о поступку и доказима тог суда, и да наведена Одлука ступа на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику РС“.

Одредбама члана 29. Статута Међународног трибунала за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године (у даљем тексту: Међународни трибунал), прописано је: да ће државе сарађивати са Међународним судом у истрагама и кривичном гоњењу лица оптужених за тешка кршења међународног хуманитарног права, да ће државе, без потребног одлагања, удовољити сваком захтеву за помоћ или налогу претресног већа, укључујући, између осталог, и (а) идентификацију и утврђивање боравишта лица; (б) узимање изјава и проналажење доказа; (в) достављање докумената; (г) хапшење или притварање лица; (д) премештај осуђеника или изручење Међународном трибуналу.

Одредбом члана 58. Правилника о поступку и доказима Међународног трибунала прописано је: „Обавезе садржане у члану 29. Статута имају превагу над свим правним препрекама изручења или трансфера оптуженог или сведока до Међународног трибунала које постоје у националном законодавству или међународним уговорима о изручењу које је потписала дотична држава“.

Дакле, из оспорене Одлуке произлази да је Влада Републике Србије том одлуком наложила свим органима Републике Србије да поступају по процедури која је утврђена наведеним Статутом и Правилником Међународног трибунала, ако тај трибунал поднесе захтев, и поред тога што тај Статут и Правилник, чак и да представљају међународно правне акте са обавезујућим нормама, нису имплементирани у правни поредак СР Југославије од стране надлежног савезног органа на начин утврђен Уставом СРЈ. Статут и Правилник Међународног трибунала нису ни објављени на начин на који се објављују општи акти домаћег права или међународног права које ратификацијом од стране надлежног органа постаје део домаћег права, што је, на основу члана 176. Устава СРЈ, услов да би неки општи акт могао да ступи на снагу.

5. Одредбама Устава СРЈ утврђено је: да је република чланица суверена у питањима која нису Уставом СРЈ утврђена као надлежност Савезне Републике Југославије, и да република чланица самостално уређује организацију власти својим уставом (члан 6. ст. 2. и 3); да су извршна и судска власт везане законом који мора бити сагласан са уставом (члан 9. ст. 2. и 3); да је власт у Савезној Републици Југославији организована на начелу поделе на законодавну, извршну и судску власт (члан 12); да Савезна Република Југославија у доброј вери испуњава обавезе које произлазе из међународних уговора у којима је она страна уговорница и да су међународни уговори, који су потврђени и објављени, у складу са уставом и општеприхваћена правила међународног права саставни део унутрашњег правног поретка (члан 16); да ју-

гословенски држављанин не може бити лишен држављанства, протеран из земље, ни изручен другој држави (члан 17. став 3); да свако има право на личну слободу и да нико не сме бити лишен слободе, осим у случајевима и по поступку који су утврђени савезним законом и да је незаконито лишавање слободе кажњиво (члан 23. ст. 1, 2. и 6); да свако има право на једнаку заштиту својих права у законом утврђеном поступку (члан 26. став 1), да нико не може бити кажњен за дело које, пре него што је учињено, није било предвиђено законом или прописом заснованим на закону као кажњиво дело, нити му се може изрећи казна која за то дело није била предвиђена (члан 27. став 1); да нико не може бити поново осуђен ни кажњен за дело за које је поступак против њега правоснажно обустављен, или оптужни акт против њега правоснажно одбијен, или је правоснажном одлуком ослобођен или осуђен (члан 28); да се странац може изручити другој држави само у случајевима предвиђеним међународним уговорима који обавезују Савезну Републику Југославију и да се јамчи право азила страном држављанину и лицу без држављанства које се прогони због залагања за демократске погледе и због учешћа у покретима за социјално и национално ослобођење, за слободу и права људске личности, или за слободу научног или уметничког стварања (члан 66. ст. 2. и 3); да се само законом може прописати начин остваривања појединих слобода и права човека и грађанина кад је то Уставом СРЈ предвиђено или кад је то неопходно за њихово остваривање и да слободе и права признате и зајамчене Уставом СРЈ уживају судску заштиту (члан 67. ст. 2. и 4).

Одредбама глава XXX и XXXI Закона о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ”, бр. 4/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ”, бр. 27/92 и 24/94) прописан је поступак за пружање међународне правне помоћи и извршење међународних уговора у кривичним стварима, као и поступак за изручење окривљених и осуђених лица. Тим одредбама, поред осталог, прописана је месна и стварна надлежност домаћих судова и других државних органа у поступку по молби иностраног органа, па и у случају кад се молба односи на кривично дело за које по домаћим прописима није дозвољена екстрадиција, те је прописана и једна од претпоставки за изручење окривљених или осуђених лица, тј. да лице чије се издавање тражи није југословенски држављанин, и да о траженом изручењу лица одлучује надлежни суд.

И Законик о кривичном поступку („Службени лист СРЈ”, број 70/01) који ступа на снагу 29. марта 2002. године такође је прописао као једну од претпоставки за изручење (издавање) окривљених и осуђених лица, да лице чије се издавање тражи није југословенски држављанин, док су и остали услови за изручење и поступак тог изручења готово идентични као и у претходном закону.

6. Савезни уставни суд, полазећи од наведених одредаба Устава СРЈ и Закона о кривичном поступку, утврдио је да оспорена Одлука није сагласна са Уставом СРЈ и Законом о кривичном поступку.

1) Пре свега, оспорена Одлука није сагласна са Уставом СРЈ, јер је њоме уређен поступак (начин) остваривања појединих слобода и права човека и грађанина утврђених Уставом СРЈ од надлежног органа. Наиме, на основу одредбе члана 67. став 2. Устава СРЈ, само се законом може прописати начин (поступак) остваривања појединих слобода и права човека и грађанина и то под условом да је то Уставом СРЈ предвиђено или кад је то неопходно за њихово остваривање. Одредбом члана 26. став 1. Устава СРЈ даље је утврђено да свако има право на једнаку заштиту својих права у законом утврђеном поступку. Међутим, оспореном Одлуком, Влада Републике Србије, као орган извршне власти, подзаконским актом уредила је начин (поступак) остваривања, ограничења и заштите појединих слобода и права човека и грађанина, иако су та питања уређена Законом о кривичном поступку од стране, Уставом СРЈ, утврђених законодавних органа, као што су: хапшење или притварање лица; време за доношење решења о притвору; жалба на решење о притвору; време доношења решења о жалби; трајање притвора; издавање окривљених и осуђених и друго.

Исто тако Устав СРЈ предвиђа да свако има право на личну слободу и да нико не сме бити лишен слободе осим у случајевима и по поступку који су утврђени савезним законом (члан 23). Према томе, свако лишавање слободе лица на основу оспорене Одлуке представљало би кршење наведеног члана Устава.

Прописујући примену Статута Међународног трибунала и његовог Правилника о поступку и доказима тог суда од стране судова и других државних органа Републике Србије, Влада Републике Србије је прекорачила своја Уставом утврђена овлашћења извршног органа власти једне републике чланице СРЈ, јер, потврђивање међународних правних аката и њихово уношење у унутрашњи правни поредак, према члану 78. Устава СРЈ, спада у искључиву надлежност Савезне скупштине као законодавног и представничког органа грађана СР Југославије и њених република чланица. Сем тога, прописивање обавезне

примене Статута и Правилника о поступку и доказима Међународног трибунала, који нису ни објављени у одређеном службеном гласилу, такође, није сагласно са чланом 116. Устава СРЈ којим је утврђено да закони, други прописи и општи акти ступају на снагу најраније осмог дана од дана објављивања, осим ако се из оправданих разлога утврђених при њиховом доношењу, не предвиди да ступају на снагу раније.

2) Поред наведене неуставности, оспорена Одлука није сагласна са Уставом СРЈ, јер је на основу ње могуће и изручење југословенских држављана ван подручја територијалне јурisdикције југословенских правосудних и других државних органа, иако је Уставом СРЈ у члану 17. став 3. та могућност изричито забрањена. Насупрот томе, страни држављани могу бити изручени, али само у случајевима и по поступку утврђеном Уставом СРЈ, Законом о кривичном поступку и међународним уговорима. Савезни уставни суд сматра да Уставом СРЈ, односно његовим чланом 17. став 3, изручење југословенских држављана није дозвољено без обзира да ли је захтев за изручење достављен од *ad hoc* органа са судском функцијом који је основан актом међународне организације, односно њеног органа, јер су одредбе Устава СРЈ, као основног закона у СР Југославији, у хијерархији правних прописа, норме највеће правне снаге.

Ово правно становиште је Савезни уставни суд потпуније образложио у својој Одлуци бр. IV У бр. 103/01 до 138/01, 150/01 и 152/01 од 6. новембра 2001. године.

3) Према одредбама члана 16. Устава СРЈ, међународни уговори потврђени и објављени у складу са Уставом и општеприхваћена правила међународног права, саставни су део унутрашњег правног поретка. Стога су међународни уговори и општеприхваћена правила међународног права, по њиховој правној снази, у правном поретку СРЈ, изнад савезног закона.

При томе, по оцени Савезног уставног суда, треба правити разлику између обавеза држава према међународној заједници као целини и међународних обавеза према одређеној држави или групи држава. Потврђени и објављени међународни уговори представљају несумњиву међународноправну обавезу СРЈ према свим државама њиховим потписницима (оне делују *inter partes*), а општеприхваћена правила међународног права тичу се свих држава у међународно-правном поретку и сви субјекти међународног права имају обавезу и интерес за њихову заштиту (правила *ius cogens* делују *erga omnes*). Осим тога, у случају непоштовања међународно-правних норми, санкције ће бити, пре свега, правне природе, за разлику од политичких споразума где санкције неће бити правне, већ политичке и/или друге природе.

Општеприхваћена правила међународног права представљају правне принципе и норме изведене из обичајних правила заједничким свим државама или познатим у већини правних поредака света. Ова правила имају општи, апсолутни и објективни карактер. Али, она имају и динамички карактер, односно она су у непрестаном развоју. При томе, о њиховој идентификацији, обиму, али и карактеру промена, постоје различита мишљења, како у пракси држава и међународних организација, тако и у доктрини међународног права. Већа је сагласност о њиховој идентификацији, посебно у процесној праву, као што су принципи: „разумног рока“, „правичног суђења“, „понижавајућег поступања“, „произвољног хапшења“, „претпоставка невиности“ „благовремено изрицање пресуде“, „права на жалбу“ и друга општа правила судског поступка.

Савезни уставни суд, полазећи од природе самог оспореног акта, његове садржине и доносиоца, не упушта се, у поступку оцене његове уставности и законитости, у просуђивање и доношење коначних правних ставова око правне природе Међународног кривичног трибунала, као и начина извршавања обавеза установљених Резолуцијом Савета безбедности. У том смислу, Савезни уставни суд сматра да за конкретан уставни спор није од одлучујућег значаја, иначе важно питање, да ли је Савет безбедности, као један од главних органа Уједињених нација предвиђен Повељом ОУН, а чија је првенствена одговорност одржање међународног мира и безбедности, и који вршећи ову дужност мора да делује у сагласности са циљевима и начелима Уједињених нација (члан 24. Повеље), оснивањем Међународног кривичног трибунала поступао сагласно Повељи Уједињених нација или је прекорачио своја овлашћења, односно деловао *ultra vires*. Исто тако, да ли је оснивање Међународног кривичног трибунала, као *ad hoc* мере која треба да, кроз кривично гоњење лица одговорних за озбиљна кршења међународног хуманитарног права, омогући поновно успостављање мира нарушеног на територији бивше СФРЈ и његово очување, у складу са мерама које Савет безбедности може доносити у циљу одржавања међународног мира и безбедности, сагласно Повељи и Пословнику Савета безбедности.

Савезни уставни суд сматра да Резолуција Савета безбедности број 827 о оснивању Међународног кривичног трибунала не спада у међународно право који чини саставни део унутрашњег

правног поретка из члана 16. Устава СРЈ. Ово из разлога што *ad hoc* мера коју је Савет безбедности том резолуцијом усвојио – оснивање Међународног кривичног трибунала за кривично гоњење лица одговорних за озбиљна кршења међународног хуманитарног права – не садржи међународно-правне норме које производе „правно важење“, односно које имају „обавезну правну снагу“. Без тих својстава, ова резолуција представља само политички акт који производи политичке обавезе, али чије се правно важење постиже тек давањем правне снаге од стране легитимног и легалног органа у појединачном правном поретку сваке државе. Суд, такође, сматра да постоји и друга могућност, уобичајена у стварању обавезних међународно-правних аката: потписивање и ратификовање међународних уговора, као међудржавних споразума, као што је то и учињено у случају Римског статута Међународног кривичног суда, који је усвојен 17. јула 1998. године у Риму.

Наиме, државе чланице Уједињених нација, прихватањем Повеље УН, прихватиле су правно важење свих њених норми, као и правних аката које доносе органи УН, у складу и на начин предвиђен том повељом. Међутим, Савезни уставни суд сматра да државе чланице УН нису на органе УН пренеле овлашћења судске власти, наравно, осим оних које изричито предвиђа Статут Међународног суда правде, предвиђен у Глави XIV Повеље. Међународни трибунал не представља тај случај. Управо због тога је и Савет безбедности у предметној Резолуцији број 827 у тачки 4. предвидео, по оцени овог суда, политичку обавезу свих држава, чланица ОУН да „у потпуности сарађују са Међународним кривичним трибуналом... и да све државе предузму потребне мере у складу са националним законодавствима у циљу примене одредаба“ те резолуције. Дакле, тек у легалној процедури претварања обавеза из поменуте резолуције Савета безбедности у правну норму, у складу са националним законодавствима појединих држава, Статут и Правилник Међународног кривичног трибунала добијају нормативни карактер који производи правно важење. Без тога, Резолуција Савета безбедности представља нарочиту политичку обавезу, чије поштовање, наравно, може изазвати и врло тешке последице за поједине државе.

4) Правни акти Савезне владе или републичких влада, као и савезни и републички закони који садрже правна решења супротна Уставу СРЈ, нису сагласни са Уставом СРЈ. Такође, ни правни акти о потврђивању или преузимању међународних обавеза не могу бити саставни део унутрашњег правног поретка, ако нису донети у складу са Уставом СРЈ. Чак и под условом да су Статут и Правилник Међународног трибунала и донети у складу са овлашћењем Савета безбедности утврђеним Повељом Уједињених нација, ти акти нису *ex lege* саставни део унутрашњег права, нити могу, као такви, имати снагу изнад устава, потврђеног и објављеног међународног уговора и закона. Сарадња СР Југославије, па и сарадња република чланица са Међународним судом, може се правно одвијати кад се акти међународних органа имплементирају у правни поредак земље у складу са основним законом земље на коју се односи одређена међународна обавеза. Због тога су и државе чланице Уједињених нација, које имају или могу имати обавезе према Међународном трибуналу, донеле посебне законе о сарадњи и процедури те сарадње. Неке од тих држава мењале су свој устав како би правно омогућиле изручење својих држављана наведеном трибуналу (нпр. Република Хрватска), а неке су донеле акт о сарадњи без могућности изручења својих држављана том трибуналу, јер такву могућност не дозвољава њихов устав (нпр. СР Немачка). Овако поступање несумњиво указује на то да државе чланице УН не сматрају Резолуцију Савета безбедности УН број 827 о оснивању Међународног трибунала, као ни Статут и Правилник тог трибунала, саставним делом унутрашњег права. Из овакве међународне праксе у спровођењу наведене резолуције Савета безбедности произлази да акти надлежних државних органа, којима се омогућава спровођење те резолуције, Статута и Правилника Међународног трибунала, морају бити донети у сагласности са уставом државе чланице УН у формалном и у материјалном погледу, те да акти Савета безбедности, баш због тога, не представљају правни основ за непосредну примену самим фактом њиховог доношења. О њиховој имплементацији у правни поредак сваке државе чланице УН мора да одлучи, на прописан начин, уставом те државе, одређени надлежни орган.

5) Савезни уставни суд сматра да је потребно да се каже да оспорена Одлука не предвиђа никакву процедуру у извршавању обавеза које Република Србија остварује према Међународном трибуналу. Непостојање процедуре приликом извршавања радњи предвиђених у члану 29. Статута Међународног трибунала довели је и може довести до кршења, односно непоштовања основних људских права оптужених или потенцијалних сведока пред Трибуналом, као и до одсуства било каквих правила у поступку идентификације и утврђивања боравишта оптужених и других лица, узимања изјава оптужених, сведока и проналажења доказа,

достављања доказних докумената, лишења слободе и притварања оптужених, премештаја осуђеника или екстрадиције (изручења) оптужених Међународном трибуналу. Без ове процедуре коју су, како је то напред истакнуто, остале државе чланице УН уредиле у складу са својим националним законодавством, држављани СРЈ, али и остала лица на територији СРЈ на које се односи оспорена Одлука, могу остати ускраћени у заштити основних људских и грађанских права које, поред Устава СРЈ, гарантују и међународне конвенције које чине општеприхваћена правила међународног права.

Тако је у члану 9. Међународног пакта о грађанским и политичким правима (који је СФРЈ ратификовала и који је објављен у „Службеном листу СФРЈ”, број 17/71) изричито предвиђено да нико не може бити лишен слободе осим из разлога и сходно поступку који је предвиђен законом. Истим чланом, наведени пакт гарантује право сваком ухапшеном лицу да се у тренутку хапшења обавештава о разлозима хапшења, и у најкраћем року, писменим путем, о свакој оптужби која је против њега подигнута. Свако ухапшено лице мора у најкраћем року бити предато судији или некој другој власти која је законом овлашћена да врши судску функцију, с тим што она има право да поднесе жалбу суду о законитости хапшења (одређивање притвора) и да је тај суд дужан да о тој жалби без одлагања решава.

Непостојање уређене процедуре сарадње са Међународним трибуналом у супротности је и са чланом 5. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, која је основни документ Савета Европе. Иако СРЈ није члан Савета Европе, нити је потписник Конвенције, ова конвенција успоставља правне стандарде који чине општеприхваћена правила међународног права. У наведеном члану 5. Конвенције гарантовано је право да се лишење слободе неког лица може предвидети само у посебним случајевима, у сагласности са поступком прописаним законом. Лишење слободе је, према Конвенцији, могуће само ако се спроводи у циљу привођења надлежној судској власти и свако ухапшено лице мора одмах бити приведено судији или другом органу овлашћеном законом да врши судску власт.

С обзиром на наведено, Суд је утврдио да Одлука Владе Србије није сагласна ни са међународним конвенцијама које гарантују и штите људска и грађанска права и основне слободе посебно са одредбама које регулишу правни институт *Habeas Corpus* – неповредивости личне слободе.

7. Иако није релевантно за оцену сагласности оспорене Одлуке са Уставом СРЈ и савезним законом, околност да се правни основ за доношење оспорене Одлуке изводи из члана 135. став 2. Устава Републике Србије, како се то у одговору Владе Републике Србије наводи, према схватању Савезног уставног суда, нема значаја који се даје. Наиме, том одредбом Устава Републике Србије обезбеђивала се заштита интереса Републике Србије који су били утврђени бившим Уставом Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, као вишечлане федерације, али не и заштита интереса утврђених Уставом Савезне Републике Југославије. Уосталом, у наведеном члану Устава Републике Србије изричито се наводи да је Република Србија „у саставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије”, као и да има право да „доноси акте ради заштите интереса Републике Србије по свом уставу”, када се „актима органа федерације или актима органа друге републике, противно правима и дужностима које она има по Уставу Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, нарушава равноправност Републике Србије, или се на други начин угрожавају њени интереси, а при томе није обезбеђена компензација”.

Одредбе члана 135. Устава Републике Србије не могу бити правни основ органима Републике Србије за непоштовање Устава СРЈ и органа Савезне Републике Југославије, односно за доношење аката ради заштите интереса Републике Србије, јер су важећим Уставом СРЈ утврђени механизми заштите интереса република чланица, као и надлежни органи који те интересе обезбеђују (дводомно одлучивање у Савезној скупштини, уставни положај Већа република, Врховни савет одбране, правило да председник Републике и председник Савезне владе нису из исте републике чланице и др.). Оваква оцена Суда, у конкретном случају, не значи да Суд сматра да је неусклађивање појединих одредаба из устава република чланица са Уставом СРЈ, било у складу са начелом владавине права и јединственим правним поретком у Савезној Републици Југославији.

II

8. Савезни уставни суд, на основу одредбе члана 124. став 1. тач. 2) и 3) Устава СРЈ и члана 68. став 1. тач. 2) и 4) Закона о Савезном уставном суду („Службени лист СРЈ”, број 36/92), на седници одржаној 26. марта 2002. године, већином гласова, донео је

О д л у к у

Утврђује се да Одлука Владе Републике Србије, 05 број 713-6483/2001, од 28. јуна 2001. године („Службени гласник РС”, број 37/2001) није сагласна са Уставом СРЈ и Законом о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ”, бр. 4/77, 14/85, 74/87, 57/89, 3/90 и „Службени лист СРЈ”, бр. 27/92 и 24/94).

Савезни уставни суд донео је ову одлуку у саставу: в.д. председника Савезног уставног суда судија Милан Вешовић и судије - Милорад Гогић, проф. др Момчило Грубач, мр Миломир Јаковљевић, Веселин Лекић и Александар Симић.

Судија проф. др Момчило Грубач издвојио је своје мишљење.

Ш У бр. 139/01, 151/01, 154/01,
168/01 и 242/01
26. марта 2002. године
Београд

В.д. председника
Савезног уставног суда
судија, **Милан Вешовић**, с.р.

173.

На основу члана 16а. став 2. и члана 33. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 32/93, 41/94, 61/95, 29/97, 44/99 и 73/2000), гувернер Народне банке Југославије доноси

О Д Л У К У

О МИНИМАЛНИМ УСЛОВИМА КРЕДИТНЕ СПОСОБНОСТИ БАНАКА И ДРУГИХ ФИНАНСИЈСКИХ ОРГАНИЗАЦИЈА

1. Овом одлуком утврђују се минимални услови кредитне способности банака и других финансијских организација (у даљем тексту: банка) у пословању с Народном банком Југославије.

2. Минимални услови кредитне способности банке у смислу ове одлуке су следећи:

1) да банка нема доспелих а неизмирених динарских и девизних обавеза према Народној банци Југославије по основу прописа Народне банке Југославије и закључених уговора;

2) да банка нема неизмирених обавеза по основу прописа који се односе на измирење обавеза по јавном дугу по основу девизне штедне грађана;

3) да у претходном радном дану вредност неизвршених налога издатих на терет жиро-рачуна банке није била већа од 5% укупне вредности налога издатих на терет тог рачуна;

4) да у претходном обрачунском периоду просечно дневно стање издвојене обавезне резерве банке (динарске и девизне) није било мање од 80% обрачунате обавезне резерве;

5) да је банка доставила податке и извештаје о свом пословању које је обавезна да доставља према прописима, упутствима и инструкцијама Народне банке Југославије.

Под налозима у смислу става 1. одредба под 3 ове тачке подразумевају се налози које су депоненти банке издали на терет свог жиро-рачуна, налози издати на терет жиро-рачуна банке по основу реализованих чекова по текућим рачунима грађана и налози које су друга правна лица издала на терет жиро-рачуна банке на начин утврђен законом и другим прописом.

3. За време док не испуњава услове из тачке 2. ове одлуке:

1) Народна банка Југославије неће банци давати кредите ни друге пласмане, осим кредита на основу Одлуке о условима и начину давања кредита за одржавање дневне ликвидности банака („Службени лист СРЈ”, бр. 16/2002);

2) банка не може куповати благајничке записе Народне банке Југославије на примарном тржишту;

3) банка не може куповати девизе од Народне банке Југославије;

4) банка не може депоновати вишкове ликвидних средстава код Народне банке Југославије на основу Одлуке о условима и начину депоновања вишкова ликвидних средстава банака код Народне банке Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 16/2002).

Под давањем кредита и других пласмана у смислу става 1. одредба под 1 ове тачке не подразумева се регулисање односа између Народне банке Југославије и банке налогом за обрачун који се односи на пуштање у тецај кредита и других пласмана банци уз истовремену наплату потраживања од банке у истом износу.

За време док банка не испуњава услове из тачке 2. став 1. одредбе под 1 и 2 ове одлуке, Народна банка Југославије неће према тој банци извршавати обавезе по основу обрачунате камате.

Под извршавањем обавеза по основу обрачунате камате у смислу става 3. ове тачке не подразумева се регулисање односа између Народне банке Југославије и банке налогом за обрачун који се односи на извршавање обавеза Народне банке Југославије по основу обрачунате камате уз истовремено извршавање

обавеза банке по основу камате према Народној банци Југославије у истом износу.

4. Народна банка Југославије свакодневно утврђује, према подацима на крају претходног дана, које су банке кредитно способне у смислу ове одлуке.

Кредитна неспособност банке утврђена у смислу става 1. ове тачке утврђује се од 12.00 часова тог дана до 12.00 часова следећег радног дана.

5. На дан када утврди кредитну неспособност банке, Народна банка Југославије обавештава о томе генералног директора, председника управног одбора и председника скупштине акционара банке.

6. Радним даном, у смислу ове одлуке, не сматрају се недеља ни дани државних празника за које се не сачињавају изводи о стању рачуна.

7. Другом финансијском организацијом, у смислу ове одлуке, сматра се Поштанска штедионица.

8. За спровођење ове одлуке Народна банка Југославије донеће упутство.

9. Даном ступања на снагу ове одлуке престаје да важи Одлука о минималним условима кредитне способности банака и других финансијских организација („Службени лист СРЈ”, бр. 10/99, 34/99, 40/99, 47/99, 56/99 и 59/99).

10. Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

О. бр. 30
12. априла 2002. године
Београд

Гувернер
Народне банке Југославије
Млађан Динкић, с. р.

174.

На основу члана 16а. став 2. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 32/93, 41/94, 61/95, 29/97, 44/99 и 73/2000) и члана 9. став 2. Закона о платном промету („Службени лист СРЈ”, бр. 53/92, 16/93, 31/93, 32/94, 61/95, 34/97, 44/99 и 53/2001), гувернер Народне банке Југославије доноси

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ОДЛУКЕ О НАЧИНУ ВОЂЕЊА ЦЕНТРАЛНОГ РЕГИСТРА И ЦЕНТРАЛНОГ ДЕПОА, КАО И О НАЧИНУ ОБРАЧУНА ХАРТИЈА ОД ВРЕДНОСТИ

1. У Одлуци о начину вођења централног регистра и централног депоа, као и о начину обрачуна хартија од вредности („Службени лист СРЈ”, бр. 57/2001 и 60/2001), у тачки 24. став 1. речи „на основу налога имаоца тог права и на основу доказа о стицању тог права” замењују се речима „на основу налога власника хартије од вредности, уз који се доставља документација прописана упутством.”.

2. У тачки 26. после одредбе под 4 додаје се одредба под 5, која гласи:

„5) у случају трговања хартијама од вредности које је емитовала Народна банка Југославије – директном исплатом с рачуна купца на рачун продавца хартије од вредности на дан закључења посла (Тд+0).”.

3. Тачка 29. мења се и гласи:

„29. Обавезе које се не изврше на начин из тачке 26. одредбе од 1 до 4 и тач. 27. и 28. ове одлуке, Централни регистар на крају радног дана Тд+3, односно на крају радног дана Тд+0 у случају из тачке 26. одредба под 5 те одлуке, директно извршава или сторнира.”.

4. У тачки 30, после речи „у страним средствима плаћања” додају се зарез и речи „као и за трговања хартијама од вредности које је емитовала Народна банка Југославије.”.

5. Ова одлука ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

О. бр. 34
12. априла 2002. године
Београд

Гувернер
Народне банке Југославије
Млађан Динкић, с. р.

175.

На основу члана 16а. став 2. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 32/93, 41/94, 61/95, 29/97, 44/99 и 73/2000) и члана 4. став 5. Закона о рачуноводству („Службени лист СРЈ”, бр. 46/96, 74/99, 22/2001 и 71/2001), гувернер Народне банке Југославије доноси

ПРАВИЛНИК

О ИЗМЕНИ ПРАВИЛНИКА О КОНТНОМ ОКВИРУ И САДРЖИНИ РАЧУНА У КОНТНОМ ОКВИРУ ЗА НАРОДНУ БАНКУ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Члан 1.

У Правилнику о Контном оквиру и садржини рачуна у Контном оквиру за Народну банку Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 10/98, 6/99 и 9/2002), члан 38. мења се и гласи:

„Члан 38.

На рачунима групе 40 – Депозити по виђењу и опозиви кредити од банака у динарима, исказују се депозити по виђењу од банака.

На рачуну 403 исказују се остали депозити по виђењу банака у динарима – према носиоцима наведеним у називима рачуна.”.

Члан 2.

Овај правилник ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

О. бр. 31
12. априла 2002. године
Београд

Гувернер
Народне банке Југославије
Млађан Динкић, с. р.

176.

На основу члана 62. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 32/93, 41/94, 61/95, 29/97, 44/99 и 73/2000), гувернер Народне банке Југославије доноси

УПУТСТВО

О ИЗМЕНИ И ДОПУНАМА УПУТСТВА О АНАЛИТИЧКИМ РАЧУНИМА У КОНТНОМ ОКВИРУ ЗА БАНКЕ И ДРУГЕ ФИНАНСИЈСКЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ

1. У Упутству о аналитичким рачунима у Контном оквиру за банке и друге финансијске организације („Службени лист СРЈ”, бр. 49/98, 62/98, 6/99, 39/2001, 53/2001, 60/2001, 72/2001 и 6/2002), у Плану аналитичких рачуна у Контном оквиру за банке и друге финансијске организације који је његов саставни део, у тачки 8. назив рачуна 0100 мења се и гласи:

“0100 – Динарска обавезна резерва код Народне банке Југославије”.

После рачуна 0103 додаје се рачун 0105 и рачуни 01050 и 01051, који гласе:

“0105 – Девизна обавезна резерва код Народне банке Југославије
01050 Девизна обавезна резерва код Народне банке Југославије у девизама
01051 Девизна обавезна резерва код Народне банке Југославије у ефективном страном новцу”.

2. У тачки 9. после рачуна 0112 додаје се рачун 0113, који гласи:

“0113 – Благајнички записи Народне банке Југославије на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности банке”.

3. У тачки 10. после рачуна 01235 додаје се рачун 0125 и рачуни 01250 и 01251, који гласе:

„0125 – Депонована девизна средства код Народне банке Југославије
01250 Депонована девизна средства код Народне банке Југославије на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности у девизама

10251 Депонована девизна средства код Народне банке Југославије на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности у ефективном страном новцу”.

4. Ово упутство ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

О. бр. 32
12. априла 2002. године
Београд

Гувернер
Народне банке Југославије
Млађан Динкић, с. р.

177.

На основу члана 16а. став 2. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 32/93, 41/94, 61/95, 29/97, 44/99 и 73/2000), гувернер Народне банке Југославије доноси

УПУТСТВО

О ДОПУНАМА УПУТСТВА О АНАЛИТИЧКИМ РАЧУНИМА У КОНТНОМ ОКВИРУ ЗА НАРОДНУ БАНКУ ЈУГОСЛАВИЈЕ

1. У Упутству о аналитичким рачунима у Контном оквиру за Народну банку Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 56/98, 6/99, 60/2001 и 9/2002), у Плану аналитичких рачуна у Контном оквиру за Народну банку Југославије који је његов саставни део, у тачки 87а. после рачуна 375 додају се рачуни 3750 и 3751, који гласе:

- „3750 – Средства примарне емисије пренета на рачун код Завода за обрачун и плаћања (209) на име кредита за одржавање дневне ликвидности банака
- 3751 – Средства примарне емисије пренета на рачун код Завода за обрачун и плаћања (205) од банака на име депоновања вишкова ликвидних средстава”.

2. После тачке 89а. додаје се тачка 89б, која гласи:

- „89б. Рачун 403 – Остали депозити по виђењу од банака у динарима
4034 Опозиви депозити од банака у динарима”.

3. У тачки 98. после рачуна 4533 додаје се рачун 4534 и рачуни 45340, 45341, као и рачун 4535 и рачуни 45350 и 45351, који гласе:

- „4534 – Обавезна девизна резерва банака код Народне банке Југославије
- 45340 – Обавезна девизна резерва банака код Народне банке Југославије у девизама
- 45341 – Обавезна девизна резерва банака код Народне банке Југославије у ефективном страном новцу
- 4535 – Обавезе према банкама на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности
- 45350 – Обавезе према банкама на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности у девизама
- 45351 – Обавезе према банкама на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности у ефективном страном новцу”.

4. У тачки 146. после рачуна 5804 додаје се рачун 58040, који гласи:

- „58040 – Обавезе за сопствене благајничке записе примљене од банака на име залога за кредите за одржавање дневне ликвидности”.

5. Ово упутство ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у „Службеном листу СРЈ”.

О. бр. 33
12. априла 2002. године
Београд

Гувернер
Народне банке Југославије
Млађан Динкић, с. р.

ОДЛИКОВАЊА

На основу члана 96. тачка 7. Устава Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 1/92 и 29/2000), чл. 2. и 14. Закона о одликовањима Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 59/98 и 21/2001) доносим

УКАЗ

О ОДЛИКОВАЊУ

Поводом 61. годишњице Априлског рата, а за исказану храброст и одлучност у одбрани југословенског ваздушног простора

о д л и к у ј е м

ОРДЕНОМ ВИТЕШКОГ МАЧА ПРВОГ СТЕПЕНА

Живицу И. Митровића, посмртно; Војислава Ј. Поповића, посмртно; Милорада Д. Танасића, посмртно; Миодрага А. Алексића, посмртно; Драгутина Љ. Бојовића, посмртно; Душана Р. Борчића, посмртно; Тодора Ј. Гогића, посмртно; Милутина М. Гроздановића, посмртно; Милоша Г. Жуњића, посмртно; Јована Ђ. Капешаћа, посмртно; Мишу Ф. Клавора, посмртно; Васу Ј. Коларова, посмртно; Михајла Р. Николића, посмртно; Божидара С. Костића, посмртно; Миодрага Ж. Бошковића; Милисаву П. Семизу, посмртно; Ђорђа С. Стојановића, посмртно; Вукадина Д. Јелића; Милана М. Марјановића, посмртно; Ферда Ф. Градишника, посмртно; Бранка Г. Фанедла, посмртно; Боривоја Ј. Мирковића; Андрију М. Паловића, посмртно; Велимира С. Величковића, посмртно; Петра С. Тодоровића, посмртно; Петра С. Вукчевића, посмртно; Јована М. Петровића.

Број 1/2-01-0004/2002-17
11. априла 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
Војислав Коштуница, с. р.

На основу члана 96. тачка 7. Устава Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 1/92 и 29/2000), чл. 2. и 14. и 20. Закона о одликовањима Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 59/98 и 21/2001) доносим

УКАЗ

О ОДЛИКОВАЊУ

За исказану храброст и одлучност у извршавању задатака

о д л и к у ј е м

ОРДЕНОМ ЗА ЗАСЛУГЕ У ОБЛАСТИМА ОДБРАНЕ И БЕЗБЕДНОСТИ ПРВОГ СТЕПЕНА

Војника Дејана Миливоја Павловића, посмртно; војника Божана Јована Живановића, посмртно, војника Жарка Милована Остојића, посмртно, војног обвезника Небојшу Миодрага Радојевића, посмртно.

Број 1/2-01-0004/2002-18
11. априла 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
Војислав Коштуница, с. р.

На основу члана 96. тачка 7. Устава Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 1/92 и 29/2000), чл. 2. и 14. Закона о одликовањима Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 59/98 и 21/2001), доносим

УКАЗ

О ОДЛИКОВАЊУ

За исказано човекољубље и храброст приликом спасавања људских живота

одликујем**ВЕЛИКИМ ОДЛИКОВАЊЕМ – МЕДАЉОМ
ЧОВЕКОЉУБЉА**

Милорада Бурашевића, Зејнела Ћосовића и Дејана Николића.

Број 1/2-01-0004/2002-5
11. априла 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
Војислав Коштуница, с. р.

На основу члана 96. тачка 7. Устава Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 1/92 и 29/2000), чл. 2. и 14. Закона о одликовањима Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 59/98 и 21/2001) доносим

УКАЗ**О ОДЛИКОВАЊУ**

Поводом 50 година успешног рада у земљи и иностранству као и за постизање значајних резултата у привреди земље

о д л и к у ј е м**ОРДЕНОМ ЗАСЛУГА ЗА САВЕЗНУ РЕПУБЛИКУ
ЈУГОСЛАВИЈУ ПРВОГ СТЕПЕНА**

Југословенску компанију „Енергопројект” Београд

Број 1/2-01-0004/2002-8
11. априла 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
Војислав Коштуница, с. р.

На основу члана 96. тачка 7. Устава Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 1/92 и 29/2000), чл. 2, 14. и 20. Закона о одликовањима Савезне Републике Југославије („Службени лист СРЈ”, бр. 59/98 и 21/2001) доносим

УКАЗ**О ОДЛИКОВАЊУ**

За испољену храброст и одлучност у Априлском рату 1941. године

о д л и к у ј е м**ВЕЛИКИМ ОДЛИКОВАЊЕМ – МЕДАЉОМ ЧАСТИ**

Поручника бојног брода монитора „Драва” Александра Берића, посмртно.

Број 1/2-01-0004/2002-16
11. априла 2002. године
Београд

Председник
Савезне Републике Југославије
Војислав Коштуница, с. р.

САДРЖАЈ:

	Страна
166. Одлука о продужетку рока пописа становништва, домаћинства и станова у 2002. години на територији општина Прешево, Бујановац и Медвеђа _ _ _	1
167. Решење о одређивању Војно медицинске академије – Завод за превентивну медицину, за обављање послова у области заштите од јонизујућих зрачења _ _	1
168. Решење о одређивању Природно-математичког факултета – Институт за физику, за обављање послова у области заштите од јонизујућих зрачења _ _ _	1
169. Решење о одређивању Клиничког центра Србије – Институт за медицину рада и радиолошку заштиту „Др Драгомир Карајовић”, за обављање послова у области заштите од јонизујућих зрачења _ _ _ _	1
170. Наредба о допунама Наредбе о одређивању врста радних еталона, мерила и узорака референтних материјала за чији се преглед могу акредитовати предузећа и друга правна лица _ _ _ _ _	2
171. Коефицијенти раста цена у Савезној Републици Југославији _ _ _ _ _	2
172. Одлука о оцењивању уставности и законитости Одлуке Владе Републике Србије, 05 број 713-6483/2001, од 28. јуна 2001. године _ _ _ _ _	2
173. Одлука о минималним условима кредитне способности банака и других финансијских организација	5
174. Одлука о изменама и допунама Одлуке о начину вођења централног регистра и централног депоа, као и о начину обрачуна хартија од вредности _ _ _ _ _	6
175. Правилник о измени Правилника о Контном оквиру за Народну банку Југославије и садржини рачуна у Контном оквиру за Народну банку Југославије _	6
176. Упутство о измени и допунама Упутства о аналитичким рачунима у Контном оквиру за банке и друге финансијске организације _ _ _ _ _	6
177. Упутство о допунама Упутства о аналитичким рачунима у Контном оквиру за Народну банку Југославије	7
Одликовања _ _ _ _ _	7